

Koloběh kosmických archandělů ročních dob

Karel Funk

Jedině příroda ví, co chce.

Johann Wolfgang von Goethe

Již uprostřed každého ročního období a jeho vládnoucího archanděla se od „ascendentu“, od pomyslného „východního obzoru“ začíná hlásit vliv období následujícího. Jaro je tedy "ve vzduchu" zavnímatelné již přibližně od Hromnic. Zhruba od února může cvičenější nitro vycítit první záchvěvy přítomnosti archanděla léta – Uriela. Podobně podzimní síly zklidňování a zrání se lehce hlásí již od poloviny léta, a tak podobně.

Kosmické bytosti čtyř archandělů ročních dob nejsou nikdy v klidu. Majestátně se pohybují kolem Země, takže když u nás působí dejme tomu Michael, u protinožců působí Rafael, protože zatímco u nás je podzim, tam je jaro. Když u nás Michael sestupuje, mění se pro nás podzim v zimu. Během zimy se archanděl Michael stále více sbližuje s člověkem, který usiluje o sebevládu a o nadvládu božských sil duše vědomé nad pudovou sférou podvědomí.

Když se na jaře v kosmické sféře chápé vlády archanděl Rafael, působí Michael odspodu, stojí u člověka a vede ho ke vzkříšení tím, že mu inspiračně předává síly vnitřní zralosti. Pomáhá člověku, aby na podzim od něho přijatý oheň meteorického železa kosmického upotřebil na poli vůle k vykonání duchovních činů. Pomáhá mu hledat a nalézat Pravdu a hájit ji byť za cenu velkého osobního utrpení. Vlévá mu nebeskou statečnost a sebevládnou vůli správného myšlení, plynoucí z přijetí kosmických myšlenek světových, které vzklíčily v lidské duchovní krvi, prostoupené Michaelovým sférickým ohněm.

Když archanděl Michael vystupuje na sluneční kolo, na zenit svého působení, spojuje nás také se zodiakálními mysterii. Je prostředníkem mezi lidským duchem a silou Slunce i silami, plynoucími z makro-kosmického zřízení zodiakálního. Proto je „článkem“ věčného života, který pojí zřízení kosmické a který pomáhá každého podzimu lidstvu z okovů ahrimanských mocností.

Vidíme tedy, že Země není překážkou, aby na nás mohly archandělské síly působit. Děje se to však jinak. Na příkladu archanděla Uriela to R. Steiner osvětluje následovně.

Zatímco Uriel sestupuje a jeho síly k nám přicházejí v sestupné linii, mění se pro nás léto v zimu: my tady máme zimu a Uriel je na druhé straně. To, co k nám od Uriela v létě proniká přímou cestou shora dolů a co nás chce prostoupit letním slunečním

zlatem, to působí v zimě skrz Zemi a prostupuje nás z druhé strany; v té době to působí ve vzestupné linii, stoupajícím proudem. Když si tedy v době svatojanské, za vrcholícího léta vykreslíme to, co se člověku děje vlivem přírody – neboť Urielova působnost zasahuje v té době do sil přírody - , pak si musíme vlastně představovat, jak se Urielovy síly rozzařují v kosmu, jak září do našich oblaků, do našeho deště, do našeho blesku a hromu, jak září do růstu rostlin, do toho všeho. Kdežto v zimě, když Uriel absolvoval svou cestu kolem Země, k nám toto proudí skrz Zemi, vstupuje to do nás a zaráží se to v naší hlavě. A v naší hlavě se pak tytéž síly, které jsou jinak venku v přírodě, síly, které můžeme nazvat silami Urielovými, stávají silami, které z nás vlastně činí občany celého kosmu, které působí, že v naší hlavě může skutečně nově vyvstat obraz kosmu. Působí na nás osvčujícím vlivem, takže se tím můžeme stávat vlastníky moudrosti.

Tak jako Uriel působí v době vrcholícího léta v přírodě a v zimě v člověku a my můžeme sledovat, jak jeho vyzařující síly proudí v postupu ročního koloběhu do člověka, tak musíme říci totéž například o Rafaelovi. Rafael dává na jaře proudit svým silám do sil přírody. Velikonoční imaginace ještě nakonec doplňuje, dovršuje vliv, který Rafael může lidstvu poskytnout jakožto velký vesmírný léčitel. Neboť právě když o Velikonocích nastavíme inspirovaný duchovní sluch všemu tomu, co Rafael uskutečňuje v průběhu jara, kdy zasahuje tvořivě do sil přírody, pak můžeme prožít, jak člověk je v té době zahrnován vyvrcholením všech léčebných možností.

Tedy to, čím tady Rafael na jaře tvořivě zasahuje, to krouží opět kolem Země, jako krouží kolem Země Uriel. Uriel je směrem do kosmu duch léta; ale potom krouží kolem Země a během zimy vytváří vnitřní síly lidské hlavy. Rafael je duch jara, ale potom krouží kolem Země a během podzimu vytváří síly lidského dechu. Takže bychom mohli říci: Zatímco Michael je na podzim nahoře kosmickým duchem, kosmickým archandělem, působí v člověku v průběhu Michaelovy doby Rafael. Je činný tím, že žehná, tvořivě působí v celé soustavě lidského dechu. A v podstatě si představujeme podzim správně takto: na jedné straně máme mohutnou imaginaci Michaela s mečem ukutým z meteorického železa, s šatem protkaným slunečním zlatem, do něhož probleskují paprsky stříbra, vyzařující ze Země. Zároveň v člověku působí Rafael se smyslem pro každý dech a výdech, se smyslem pro všechno to, co prochází z plic do srdce a ze srdce zase celým oběhem krevním. Proto se člověk s oněmi léčivými silami, které protkávají vesmír na jaře, v době Rafaelově, seznamuje sám v sobě, když pak objevuje, co Rafael koná na podzim v lidském dechu, když paprsky jeho působnosti procházejí Zemí, zatímco nahoře se zjevuje Michael.

Gabriela jsme poznali jako archanděla Vánoc. Tehdy je kosmickým duchem a musíme vzhlížet vzhůru, abychom ho našli. Během léta vnáší Gabriel do člověka všechno to, co je v něm způsobováno silami výživy, jež tvarují, jež plasticky formují tím, že vyživují. Působení Gabrielovo vnáší v létě tyto síly opět do člověka, když Gabriel nejprve absolvoval svůj sestup z kosmické působnosti během zimy k působnosti v člověku během léta, kdy jeho síly proudí Zemí, protože teď zima nastala na opačné straně.

A teď si ty obrazy představme v úplnosti. Představme si obraz léta, obraz svatojanský: Nahoře vážný Uriel, s pohledem, který soudí, s důtklivě vyzývajícím gestem,- zatímco dole přistupuje k člověku, vnitřně člověka proniká vlídný, milující pohled Gabrielův, žehnající Gabrielovo gesto. Pak máme pro letní dobu součinnost mezi Urielem v kosmu a Gabrielem po boku člověka.

Postoupíme-li od léta dále k podzimu, pak máme příkazující, směr udávající pohled Michaelův. Jeho pohled je takový, jako kdyby prstem ukazoval, jako kdyby se jeho oko nechtělo dívat do sebe, nýbrž chtělo svým pohledem zasahovat do světa. Aktivní, pozitivní, činorodý je Michaelův pohled. A svůj meč ukutý z kosmického železa, drží Michael v ruce tak, že jeho ruka zároveň ukazuje člověku, kudy by měla vést jeho cesta. To je obraz zjevující se nahoře. Dole pak Rafael, s dumavým hlubokomyslným pohledem přistupující k člověku a přinášející člověku léčivé síly, které nejdříve rozžehl v kosmu. Rafael, opřený o merkurskou hůl, opřený o vnitřní síly Země - a máme součinnost Michaela v kosmu a Rafaela na Zemi.

A postoupíme-li k zimě - tehdy je Gabriel archandělem kosmickým. Je nahoře s vlídným, láskyplným pohledem, žehnajícím gestem s působností prostupující zimními oblaky, v bělostném sněžném rouchu. Dole pak vážný, soudící, napomínající Uriel po boku člověka. Pozice se prohodily.

A pak zase, když přecházíme dále k jaru: Rafael nahoře s hlubokým, zadumaným pohledem, merkurskou hólí, ta se ale teď v ovzduší změnila v cosi jako ohnivého hada, jakoby v hada v ohni se lesknoucího. Není už opřena o zem, ale nastavena do prostoru, kde používá sil vzduchu, kde jaksi mísí a spřádá všechny živly obsažené v kosmu – oheň, vodu i zem -, aby to proměnila v léčivé síly, působící ve vesmíru a tvořivě jej protkávající. Dole pak Michael přistupující k člověku. Stává se v té době obzvlášť viditelným, když svým pozitivním pohledem kyne, naznačuje směr. Na jaře, když Michael stojí vedle člověka, doplňuje Rafaela.

Tak se nám jeví obrazy archandělů: Zima – Gabriel nahoře; Uriel dole. Jaro – Rafael nahoře, dole Michael. Léto – Uriel nahoře, Gabriel dole u člověka. Podzim – Michael nahoře, Rafael dole u člověka.

I když se archandělské vlivy takto střídají, zůstávají v člověku jejich účinky, tak jako utkvívají v paměti i jiné zážitky, po celý rok. Jinak by člověk ani nemohl vyvíjet rovnoměrně během celého roku. Ve fyzickém životě tady na Zemi je to tak, že někdo zapomíná snáze, někdo obtížněji. To však, co do naší dechové soustavy vštípil Rafael za jednoho podzimu, to by příští podzim zmizelo, kdyby Rafael nepřišel znova. Až do té doby působí paměť, přírodní paměť dechového ústrojí; potom se to však musí znova osvěžit.

Tak je člověk zasazen do běhu přírody, není vyvržen z chodu světového dění. Ale do chodu světového dění je zasazen ještě jiným způsobem. Pravda, když člověk stojí tady na Zemi, uzavřen do své kůže, prostoupen svými orgány, může si připadat ve vesmíru trochu izolován, protože takové souvislosti jsou vlastně koneckonců něčím tajuplným. Ale tak tomu není, pokud člověk je bytostí duchovně-duševní, například v životě před narozením. To je přece doba, kdy duchovně-duševní bytost člověk je v životě mezi smrtí a novým zrozením součástí duchovní sféry. A odtud nyní jaksi shlíží ne ještě hned jednotlivé lidské tělo – to si pak zvolí časem -, nýbrž dolů na celou Zemi, a to dokonce Zemi v její spojitosti s celou planetární soustavou, s celou tou živoucí působností Rafaelovou, Urielovou, Gabrielovou, Michaelovou. Tehdy je člověk vně, dívá se na sebe zvenčí.

Brána pro vstup duší, jež se vracejí z předzemského do pozemského života, se otvírá pouze od konce prosince do začátku jara, tedy pouze v době, kdy Gabriel působí

nahoře jako kosmický archanděl a dole po boku člověka Uriel, vnášející kosmické síly do lidské hlavy. Během těchto tří měsíců v roce přicházejí duše, jež se budou po celý rok vtělovat, z kosmu dolů k Zemi. Pak zůstávají a čekají, až se jim naskytne příležitost vhodného zrození. Tedy i ty duše, které se narodí třeba v říjnu, čekaly už na svoje narození v pozemské sféře.

Je v tom ještě zvláštní tajemství: právě tak, jako například oplodňující sítě může vniknout do vajíčka jenom na jediném místě, tak proniká nebeské sítě do celoročního bytí Země, jenom když nahoře vládne Gabriel jako kosmický anděl, s vlídným, láskyplným pohledem, žehnajícím gestem, a když dole působí Uriel s pohledem, který soudí, a s gestem, které varovně napomíná. To je doba, kdy Země je oplodňována dušemi. Je to doba, kdy se člověk může spojit se Zemí jakožto myslícím vesmírným tělesem. Tehdy vcházejí duše z kosmu do sféry Země a shromažďují se tam ke vzácné příležitosti moci opět vývojově postoupit v zemském třibení a zocelování.

Jaká to souhra veliká,

jak se vším vše se proniká!

Jak andělé svět náš oblétají

a zlatá si vědra předávají,

jak žehnajícími perutěmi

z výsosti prochvívají Zemi,

až hlaholí to světy všemi!

(Goethe – Faust I. díl, Noc)